

De Guerres, impotències i horitzonts

Sobre els aconteixements a Líbia

La intervenció militar imperialista a Líbia, que venia preparant-se des de feia setmanes, ja s'ha consumat. Aquesta situació ha estat precedida per diversos mesos durant els quals una situació revolucionària s'ha estès per gran part del món islàmic, particularment en els països àrabs del Mediterrani i el Golf Pèrsic.

Des del MAI, convençuts que “el desordre sota el cel és una situació excel·lent”, segueix llegint hem observat aquesta situació amb simpatia, encara que amb escàs optimisme.

No obstant això, l'agressió militar oberta de l'imperialisme occidental (a la qual cal afegir la intervenció a Bahrain) ha donat a tota aquesta situació una nova urgència, i els comunicats i posicionaments dels diferents grups de l'esquerra *alternativa*, incloent a molts autodenominados comunistes, s'han amuntegat ràpidament.

Encara que la confusió i la falta de claredat, potenciades per la *boira de guerra*, són la tònica general, alguns fets semblen clars.

En primer lloc, a despit de totes les propagandes, tenyides de maniqueisme i conspirativisme, tant la “del dictador assassinant al poble desarmat”, com la que parla de revoltes “orquestrades pels agents de l'imperialisme”, el que succeïa a Líbia era, amb tot rigor, una guerra civil.

Cal denunciar aquests plantejaments antimarxistes, doncs furten la possibilitat d'una comprensió total del que està succeint a Líbia i, en general, succeïx en qualsevol escenari de la lluita de classes. I no tenim cap dubte que l'imperialisme havia jugat les seves cartes en aquestes revoltes, doncs el seu deure és monitoritzar tot desordre cap a un escenari d'acord amb els seus interessos. Ignorar això, és ignorar la naturalesa i el poder de l'imperialisme. Però del que tampoc tenim cap dubte és que revoltes d'aquesta magnitud no poden generar-se mai a través d'elements externs exclusivament (ja siguin serveis secrets o yihadistes estrangers), sinó que s'alimenten d'un brou de cultiu social intern, propiciat, com en aquest cas, per Estats opressors dependents de l'imperialisme. Només a través d'aquests factors interns poden operar els agents externs amb garanties d'èxit, i així ho saben els imperialistes, especialment després de l'experiència de L'Iraq.

En segon lloc, i per descomptat, ens oposem a la intervenció de l'imperialisme i estem per la lliure determinació del poble libi. No obstant això, limitar-se a dir això, sense assenyalar que una de les formes per excel·lència que tenen els pobles de resoldre les seves contradiccions és la guerra civil, només seria xerrameca liberal, quan no apologia d'un *paternalisme* imperialista repugnant.

En tercer lloc, i és el factor que enterbolia la nostra simpatia amb el pessimisme, sembla clara i acceptada la inexistència d'un partit revolucionari

libi. En aquestes circumstàncies la guerra civil obeïx a la contraposició d'interessos entre sectors dominants de la societat i l'Estat libis. És a dir, estem davant la manifestació més elevada de les contradiccions al si de la classe dominant, situació en la qual el proletariat i les masses libies estan servint, una vegada més, de carn de canó d'interessos aliens. Només des de l'independència política (és a dir, des del Partit Comunista), premissa indispensable de la militar, poden jugar els revolucionaris algun paper en aquests escenaris o, fins i tot, generar la situació revolucionària a través de la seva activitat, amb el desenvolupament de la Guerra Popular. És per això necessari assenyalar que el deure dels revolucionaris libis és preparar les condicions ideològiques, polítiques i socials que garanteixin tal independència. Mentrestant, no podran aspirar a ser altra cosa que la corretja de transmissió d'interessos i polítiques aliens al proletariat revolucionari. Només en funció d'aquestes tasques pot plantejar-se la participació dels comunistes revolucionaris en la guerra de resistència anti-imperialista.

Se'ns objectarà que en aquesta situació extrema ens limitem a un recordatori de principis, sense una major implicació *pràctica* en els esdeveniments. No obstant això, mancant una capacitat d'intervenció real del Moviment Comunista Internacional, ara per ara desarticulat, aquesta pràctica, lluny de l'organització i l'enviament d'algunes noves *brigades internacionals* anti-imperialistes, se sol limitar a la presa de partit oberta per algun dels contendents, i aquí els horitzons no poden ser més descoratjadors. Mentre, d'una banda, tota la panoplia de *neoesquerranistes* no ha deixat de lloar l'enèsim descobriment de la suposada naturalesa democràtica de qualsevol moviment de masses, col·locant com objectiu de les revoltes el que ells criden *democràcia*, que no és sinó el parlamentarisme burgès, genuí producte occidental, que aquí vam sofrir diàriament; d'altra banda, els rancis revisionistes *ortodoxes* semblen haver-se reconciliat amb Gadafi, oblidant la seva evident subordinació a l'imperialisme, i redescobert les "bondats" de l'*Estat del Poble* libi, doncs no en va tant el libi com els revisionistes es van acollir i van nodrir sota les ales del social-imperialisme soviètic i ambdós són fills degenerats del frentisme anti-imperialista del passat segle.

Així doncs, en aquesta situació, una implicació *pràctica* de l'estil assenyalat només pot suposar una nova renúncia a plantejar els problemes que afronta ja, immediatament, la reactivació de la Revolució Proletaria Mundial, i la seva sepultura davant el pes dels esdeveniments, el que, mancant capacitat d'actuació revolucionària independent, només pot suposar l'apuntament d'algun dels elements de l'actual ordre vigent, el que també equival a dir que aquesta posició apuntala l'imperialisme en el seu conjunt.

D'aquesta manera, vam preferir un comunicat de principis que un, encara més impotent, d'oportunisme possibilista, de genuflexió davant el "mal menor". No, els comunistes revolucionaris sabem que sota l'imperialisme, tant en guerra com en pau, morint o malvivint, només ens espera explotació, opressió, sofriment i mort, i que l'única veritable sortida, com ens ensenya

l'experiència històrica, passa per la destrucció de l'ordre imperialista a través de l'activitat armada de les masses dirigida pel proletariat revolucionari, això és, per la Guerra Popular dirigida pel Partit Comunista cap a l'establiment de la Dictadura del Proletariat o l'Estat de Nova Democràcia. Cap revolucionari pot conformar-se actualment amb un horitzó més rebaixat que aquest, en cas contrari, d'urgència en urgència, en l'etern "mentrestant", oblidant-nos d'aquesta perspectiva, ens tanquem la porta a la veritable solució del problema i assegurem no només la nostra present impotència davant aquest tipus de situacions, sinó també la nostra impotència futura.

Per això, les tasques inajornables a l'ordre del dia, les quals es relacionen amb la conquesta d'aquesta independència política del proletariat, segueixen passant per la reconstitució ideològica i política del comunisme, tasca universal que assegurarà un horitzó emancipatori i un partit revolucionari als pobles, ja fastiguejats de ser el trepitjat convidat de pedra de l'imperialisme i les seves titelles.

***No ens conformem amb cap horitzó per sota de
l'emancipació de la humanitat!
Per la reconstitució ideològica i política del
comunisme!
Abaix l'imperialisme!***

***Movimiento Anti-Imperialista
Març 2011***

Traducció d'Espai Alliverat